

somheder og Sammenslutninger efter disse Sammenslutningers Art og Natur kan have en ikke ringe Indflydelse paa, om Arbejdsløsheden bliver større eller mindre. I saadanne Tilfælde er der nogen Rimelighed i at sige, at da skal de ogsaa ved direkte Bidrag tage deres Part af, hvad det koster, naar en saadan Arbejdsløshed indtræder. Men der findes en Mængde Arbejdsgivere i dette Land, som slet ikke har større Evne til at betale denne Skat end en Mængde andre Borgere, og som heller ikke har større Pligt dertil, fordi de efter deres Virksomheds Art slet ikke har nogen særlig Indflydelse paa, om Arbejdsløsheden indtræder, og ikke har større Mulighed for at ændre den end en Række andre Borgere i Landet, der ikke kommer til at betale denne Skat. Dette gælder navnlig de mindre Virksomheder, de mange smaa Virksomheder, som der altid regnes for lidt med, naar man drøfter økonomiske Spørgsmaal. Man er altid tilbøjelig til at tænke paa de store Virksomheder, de Virksomheder, hvis Navne og hvis Udbytter er kendt fra Aviserne; dem tager man frem, paa deres Evne til at betale Arbejdsløn vil man maale hele Arbejdsmarkedets Evne til at betale Arbejdsløn o: s. v., skønt det naturligvis er saadan, at det er de mindst kraftige Virksomheder, der bestemmer Højden af den Arbejdsløn, Samfundet som Helhed kan betale. De mange Virksomheder, der kommer og forsvinder, hvor Lederen ikke har større, undertiden mindre, økonomisk Evne end de Arbejdere, der er i hans Tjeneste — alle disse Virksomheder tror jeg, man vil begaa Uret imod, hvis man lader denne nye Skat ramme dem. Det Fradragsprincip, der har været omtalt i Folketinget, og som vi i øvrigt kender paa andre Omraader af vor Lovgivning, vil det ganske sikkert være rigtigt at praktisere her. De smaa Virksomheder maa endvidere næsten altid arbejde med dyrere Penge end de store Virksomheder, de store Sammenslutninger; og efter den Toldlov, der nu er fremsat, vil de komme til at betale højere Told, fordi den lille Virksomhed altid køber dyrere end den store Virksomhed.

Regeringen foreslaar i Lovforslagets § 29, at fritaget skal endvidere være

„Personer, som udelukkende eller ganske overvejende beskæftiges i Arbejdsgiverens Husholdning eller ved personlig Tjenestegerning“ — dertil er det ændret i den Skikkelse, Lovforslaget nu har. Og i Punkt 4 hedder det: „De i en Husbonds Tjeneste staaende Personer (Tyende), der af ham godtgøres at være antaget for mindst et Aar“. Hvis det er Meningen at undtage personligt Tjenesteforhold, tror jeg, at Punkt 1 i og for sig er tilstrækkeligt. Der bruges her i Lovforslaget Ordet „Tyende“. Jeg er ikke sikker paa, at dette Ord har Hjemmel i Lovgivningen efter Tyendelovens Ophævelse. Den særlige Tyendelov eksisterer ikke mere, der er, tror jeg, ingen, som efter dansk Lovgivning kan regnes for Tyende mere. Vi har vedtaget nogle Beskyttelsesbestemmelser for Folk under 18 Aar, der staar i personlig Tjeneste, men ellers er det jo et frit Kontraktforhold, og det er noget vilkaarligt at sige, at det skal være indgaaet paa et Aar. Det vilde maaske være bedre at udvikle Punkt 1 videre, saaledes at man undtog dem, som det var Meningen at undtage her: Arbejdere, som staar i personligt Tjenesteforhold i By og paa Land. Det maa selvfølgelig være Meningen — jeg tror ikke, det var det oprindelig — at stille By og Land ens i saa Henseende; det vilde være ganske urimeligt ikke at gøre det. Det er derfor min Opfattelse, at der paa dette Punkt bør gennemføres Ændringer, som forbedrer Lovforslaget og gør det lettere at arbejde med i Praxis.

Med Hensyn til Kontrollen med Arbejdsløshedsunderstøttelsen tales der jo meget om Misbrug, og det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen); der talte i Lørdags, mente, at man paa dette Punkt overdrev meget stærkt. Det gør man naturligvis ogsaa, en Fjer bliver let til 5 Høns, og naar det øvrige Samfund skal betale, ofte af meget haardt anstrengte Budgetters Penge, til Understøttelse for andre, som ikke arbejder, saa bliver Skatteyderne aarvaagne og søger at passe paa, at ingen med Urette faar denne Understøttelse. Det er der i og for sig intet at sige til, det er meget naturligt og rimeligt, at Borgere i Almindelighed tænker saaledes, men denne Følelse, som altsaa efter min Mening er berettiget, giver jo let Rygterne Vind i Sejlene, og jeg tror,